

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 284/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Foltánom, Advokátska kancelária, SNP 708, Galanta, vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 1 T 233/2008-1006 z 15. októbra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 To 17/2015-2094 z 31. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 233/2008-1006 z 15. októbra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 17/2015-2094 z 31. mája 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom uznal sťažovateľa ako obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 8. marca 2008 o 00.30 h viedol po ceste II/519 potom, čo požil alkoholické nápoje a mal v krvi 0,90 MG/L alkoholu, osobné motorové vozidlo, pričom v kilometri 300 z dôvodu požitia alkoholických nápojov v ľavotočivej zákrute v smere jazdy prešiel s vozidlom vpravo na pravú krajinu, kde dostal šmyk, v dôsledku čoho prešiel vľavo do protismerného jazdného pruhu, kde sa zrazil s protiidúcim osobným motorovým vozidlom, ktoré viedol vodič P. M., ktorý utrpel zranenia – pomliaždenie ľavej strany hrudníka, pomliaždenie ľavého ramena s podkožným krvným výronom a podvrtnutie stavcov v oblasti bedrovej chrbtice, ktoré ho obmedzovali v obvyklom spôsobe života 15 dní, a spolujazdec vo vozidle obžalovaného B. P. utrpel zranenia, ktorým na mieste dopravnej nehody podľahol. Za to bol sťažovateľovi o. i. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov.

2.1 Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a súčasne sťažovateľa odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

2.2 Sťažovateľ následne podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením sp. zn. 3 Tdo 76/2016 z 23. novembra 2016 rozhodol tak, že podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že krajský súd ako odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s navrhovanými dôkazmi zákonným spôsobom, a tým bolo podľa sťažovateľa súčasne porušené právo odsúdeného na obhajobu, a to z nasledujúcich dôvodov:

„Nie je pravda, že odvolacie námietky odsúdeného a jeho manželky vo vzťahu k výroku o vine sú nedôvodné, nakoľko dôkazy, na ktoré odsúdený poukazoval vyvracajú,

resp. spochybňujú záver, že obžalovaný trestný čin spáchal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti dávam do pozornosti skutočnosti, ktoré vyplývajú z jednotlivých podaní, ktoré sú vyššie uvedené.

V tomto prípade sa zásadné porušenie práva na obhajobu obžalovaného (resp. teraz odsúdeného) prejavilo v troch rovinách, a to:

1.) nedostatočným odôvodnením predmetného rozhodnutia, ktoré obsahuje zlé vyhodnotenie dôkazov, teda nezákonným vykonaním dôkazov (nadväznosť na dovolací dôvod podľa § 371 písm. g) Trestného poriadku),

2.) nevykonaním dôkazov, ktoré obhajoba aj sám obžalovaný navrhli vykonať a

3.) nevyhovením námietok obhajoby aj obžalovaného k vykonávaným dôkazom.

V prvom rade nesúhlasím s názorom odvolacieho súdu, že keď sa odsúdený za prítomnosti obhajcu k spáchaniu skutku dobrovoľne priznal, pričom výpoveď inicioval práve on, je možné jeho následné tvrdenie, že nevedel čo robí a hovorí, považovať za tendenčné, nakoľko sa odsúdený jednak riadil radami svojho vtedajšieho obhajcu a jednak sa obával toho, že jeho syn - svedok [REDACTED] ml. bude trestne stíhaný ako vodič motorového vozidla Citroen Berlingo. Konal tak, aby ochránil svojho syna.

Nesúhlasím s názorom odvolacieho súdu, že výpoveď svedka [REDACTED] ml. je účelová, urobená v snahe exkulovať odsúdeného spod trestnoprávnej zodpovednosti, a to najmä pokiaľ ide o nesprávny argument, že táto výpoveď je priam vyvrátená výpoveďou svedka - poškodeného [REDACTED], ktorý v skutočnosti svoju výpoveď výrazne pozmenil ako som uviedol vo svojom zdôvodnení odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 07.01.2015. Názor odvolacieho súdu, že v prvotnom výsluchu svedok - poškodený [REDACTED] uviedol, že vo vozidle bola tma a nikoho nevidel a že tento dôkaz bol vykonaný pred vznesením obvinenia a preto na neho nemožno prihliadať, nie je namieste nakoľko v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Tento dôkaz odvolací súd teda nevykonal zákonným spôsobom.

Je nepochopiteľné, že podľa odvolacieho súdu závery znaleckých posudkov [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]

neboli samé osebe, či v spojení s inými dôkazmi, schopné spochybnit' záver o vine obžalovaného, pričom na druhej strane za usvedčujúce dôkazy súčasne považuje rozpory obsahujúce svedecké výpovede (na ktoré som poukázal vo vyššie uvedených podaniach) a napr. znalecký posudok [REDAKOVANÉ], ktorého závery nemajú relevanciu na posúdenie viny obžalovaného, nakoľko tento znalec nedisponoval vhodnými podkladmi na jeho vypracovanie a nenavštívil príslušné archívy nemocníc, kde odsúdený bol hospitalizovaný. Ide teda iba o ďalšie stručné, všeobecné a vágne konštatovanie odvolacieho súdu, čo vedie k záveru, že súd sa nevysporiadal s týmito dôkazmi zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o vyššie uvedený znalecký posudok [REDAKOVANÉ], tak som ako obhajca odsúdeného na verejnom zasadnutí konanom na Krajskom súde v Trenčíne dňa 26.01.2016 navrhol, že by sa na závery tohto znaleckého posudku nemalo prihliadať v zmysle § 31 a § 142 a nasl. Trestného poriadku, nakoľko tento znalec je bratom [REDAKOVANÉ], ktorý na začiatku trestného stíhania obhajoval obžalovaného, ktorý s ním pre stratu dôvery ukončil zastupovanie. Som toho názoru, že ak obžalovaný má pochybnosti o nezaujatosti znalca pre jeho pomer k veci alebo k obhajcovi, súd by pri rozhodovaní nemal brať do úvahy jeho závery. Nakoľko odvolací súd nevyhovel tejto námietke k vykonávanému dôkazu, tak som toho názoru, že bolo týmto zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Nakoľko nebol zrušený rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, nebolo tak ani vyhovené môjmu návrhu na pribratie nového znalca z odboru zdravotníctva, ktorý by sa vyjadril k zraneniam odsúdeného počas nehody i k záverom znaleckého posudku [REDAKOVANÉ]. Tým nebol vykonaný navrhovaný dôkaz a bolo tak opätovne porušené právo obžalovaného na obhajobu zásadným spôsobom.

Pokiaľ ide o skutkové tvrdenia znalca z odboru optika, [REDAKOVANÉ], tak nie je relevantný argument odvolacieho súdu, že tento znalec nie je oprávnený sa vyjadrovať daným otázkam, nakoľko on sám mal vyhodnotiť predmetné fotografie z miesta dopravnej nehody. Ide o ďalší dôkaz, ktorý nebol odvolacím súdom vykonaný zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o znalca [REDAKOVANÉ], je síce pravda, že tento uviedol vo svojom znaleckom posudku, že odsúdený mohol spôsobiť zranenie utrpieť nielen ako vodič motorového vozidla, ale aj ako spolujazdec sediaci na zadnom sedadle vpravo, avšak súčasne v tejto súvislosti vo svojom znaleckom posudku č. 16/2013 uviedol (napr. vid'.

strana 99), že je ešte nevyhnutné vykonať rekonštrukciu dopravnej nehody, a to v spolupráci znalca - zdravotníka so znalcom s odboru dopravy - cestná, aby sa táto skutočnosť dostatočne objasnila. Z toho vyplýva aj to, že samotný záver odvolacieho súdu, v zmysle ktorého samotná rekonštrukcia dopravnej nehody by nepriniesla žiadne relevantné výsledky pre trestné konanie, nie je na mieste. Bolo v tomto prípade potrebné vykonať aj obžalovaným navrhovanú rekonštrukciu dopravnej nehody, nakoľko v zmysle § 159 ods. 1 Trestného poriadku iné dôkazy vykonané v trestnom konaní nepostačujú na objasnenie veci, a to vzhľadom na to, že v znaleckých posudkoch sú rozpory. Tento navrhovaný dôkaz nebol odvolacím súdom zákonným spôsobom vykonaný, a tak bolo opätovne porušené právo obžalovaného na obhajobu zásadným spôsobom.

Nie je namieste argument odvolacieho súdu, že závery znaleckého posudku novopribratého znalca [REDAKOVANÉ] nie sú pre rozhodnutie relevantné z toho dôvodu, že nemá vhodnú špecializáciu, aby sa k daným otázkam mohol vyjadrovať, nakoľko tento znalec vychádzal pri vypracovaní znaleckého posudku so spisového materiálu, študoval všetky ostatné znalecké posudky, ktoré sa k predmetnej trestnej veci vzťahujú, vychádzal z RTG snímok o zraneniach odsúdeného. Takisto je irelevantné tvrdenie, že závery tohto znaleckého posudku nie sú absolútne platné a že sú vyvrátené ostatnými dôkazmi, keď odvolací súd považuje za smerodajný napr. znalecký posudok [REDAKOVANÉ], ktorý z vyššie uvedených dôvodov neuznávam. Ide opäť o nezákonne vykonaný dôkaz zo strany odvolacieho súdu.

Nebolo expertíznym skúmaním zistené či štetiny, ktoré boli nájdené [REDAKOVANÉ] na motorovom vozidle zn. Citroen Berlingo pochádzajú zo zvery a akej. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol len všeobecné konštatovanie vychádzajúce z fotografií urobených hneď po dopravnej nehode, podľa ktorého na miestach, kde boli štetiny nájdené sa tieto vraj nenachádzajú. Štetiny sa podľa názoru odvolacieho súdu vraj mali nájsť s relatívne dlhým časovým odstupom po nehode, keď vozidlo (jeho vrak) bolo odstavené na dvore obžalovaného. S týmto tvrdením nesúhlasím, ide o nezákonne vykonaný dôkaz.

Nebolo nariadené znalecké dokazovanie ústavom z oblasti cestnej dopravy, tak ako navrhovala obhajoba aj v štádiu konania pred prvostupňovým súdom, a tak bolo zásadným spôsobom porušené právo obžalovaného na obhajobu.

Nebol predvolaný na výsluch svedok [REDACTED], ktorý nebol vypočutý ani na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom. Tento svedok by mohol podať svedeckú výpoveď v prospech obžalovaného. Z toho dôvodu bolo opätovne porušené právo obžalovaného na obhajobu zásadným spôsobom.

Odvolací súd odmietol návrh na doplnenie dokazovania vypočutím svedkov [REDACTED], [REDACTED] a znalca [REDACTED]. Nesúhlasím s tvrdením, že [REDACTED] nevie nič k veci uviesť, nakoľko táto sa nemohla zúčastniť na verejnom zasadnutí údajne len pre zdravotné dôvody, ktoré uviedla v liste adresovanom súdu, a to nie je dôvod, aby nebola vôbec vypočutá. Nesúhlasím s názorom, že sa [REDACTED] nenachádzal na mieste dopravnej nehody, nakoľko to žiadna iná svedecká výpoveď naisto nepotvrďuje. Je absurdné, že odvolací súd odmietol vykonať výsluchu znalca [REDACTED], nakoľko jeho znalecký posudok obsahuje závery, ktoré sú v rozpore so závermi uvádzanými v iných znaleckých posudkoch. Teda v tomto smere je potrebná konfrontácia všetkých v trestnom konaní zúčastnených znalcov, ktorí sa vedia vyjadriť k vzniknutým zraneniam odsúdeného. Z uvedených dôvodov bolo porušené právo obžalovaného na obhajobu zásadným spôsobom.

Nebol okrem iného predvolaný na výsluch svedok [REDACTED] na základe môjho návrhu zo dňa 18.08.2015. Tento svedok nebol spomenutý ani v predmetnom rozsudku odvolacieho súdu. Týmto bolo taktiež zásadne porušené právo obžalovaného na obhajobu.“

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„Okresný súd v Prievidzi svojím rozsudkom zo dňa 15.10.2014, sp. zn. 1 T 233/2008-1006, ktorým odsúdil odsúdeného (sťažovateľa) a taktiež konaním, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, porušil právo [REDACTED] (...) na obhajobu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 31.05.2016, sp. zn. 2 To 17/2015-2094, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľa, porušil právo [REDACTED] (...) na obhajobu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Ruší sa rozsudok Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 15.10.2014, sp. zn. 1 T 233/2008-1006.

Ruší sa rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.05.2016, sp. zn. 2 To 17/2015-2094.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po

jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. V úvode ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, avšak k svojej sťažnosti nepriložil kópie napadnutých rozsudkov, čím nespĺnil náležitosť sťažnosti v konaní pred ústavným súdom (požiadavka vyplývajúca z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

7.1 Z toho dôvodu je možné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

8. K tomu ústavný súd dopĺňa, že nevyzýval sťažovateľa na odstránenie tohto nedostatku sťažnosti, a to z týchto stručne zhrnutých dôvodov:

9. Čo sa týka napadnutého rozsudku okresného súdu, proti nemu právny poriadok Slovenskej republiky pripúšťal opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd. Sťažovateľ využil uvedený opravný prostriedok, podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade nepripúšťa v zmysle čl. 127 ústavy a v zmysle princípu subsidiarity možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku okresného súdu, keďže odvolanie predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť musí ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

10. K napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd uvádza, že si vlastnou činnosťou zaobstaral napadnutý rozsudok krajského súdu (ústavný súd však nepovažuje za potrebné uvádzať citáciu právnych záverov krajského súdu z napadnutého rozsudku; anonymizovaný text napadnutého rozsudku krajského súdu je dostupný online na

<https://obcan.justice.sk/infosud/-/infosud/zoznam/rozhodnutie>) a po jeho preskúmaní dospel k záveru, že sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

10.1 Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľovho odvolania konal zákonom predpísaným procesným postupom. Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd na procesný postup všeobecného súdu.

10.2 Z formálneho hľadiska nemožno napadnutému rozsudku krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie práva na súdnu ochranu v spojení s čl. 50 ods. 2 ústavy nič vytknúť. Napadnutý rozsudok krajského súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia odvolacieho súdu tejto procesnej formy.

10.3 Akcentujúc skutkové a právne závery, a teda aj interpretáciu a aplikáciu ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku odvolacím súdom a aj odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil ani z medzí určených čl. 50 ods. 2 ústavy. Krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

10.4 Odôvodnenie napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce, krajský súd sa neobmedzil na citovanie alebo parafrázovanie záverov okresného súdu, ale sám učinil závery vo veci sťažovateľa. Odvolacím súdom boli dodržané princípy práva na obhajobu, sťažovateľ mal možnosť predniesť svoje argumenty a obhajobu a sťažovateľovi sa dostalo odpovede na ťažiskové otázky rámčujúce jeho vec, a to čo sa týka

- (i) naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu usmrtenia konaním sťažovateľa,
- (ii) vykonania konkrétnych dôkazov a nevykonania dôkazov navrhovaných sťažovateľom,
- (iii) účelovosti výpovede svedkov vypovedajúcich v prospech sťažovateľa.

10.5 Tieto právne závery krajského súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu v žiadnom smere dopĺňať alebo revidovať, ústavný súd na ne s ohľadom na námietky sťažovateľa plne odkazuje, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a bohaté na relevantné a právne čisté argumenty týkajúce sa dokázania viny sťažovateľa a uloženia trestu za spáchaný trestný čin.

Právne závery, ktoré k námietkam sťažovateľa zaujali konajúce súdy, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajský súd v spojení s okresným súdom pri rozhodovaní aplikovali.

10.6 Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľom označenými právami, ktoré by zakladali reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z týchto dôvodov bolo potrebné odmietnuť sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2017